

Andreu Martín: enregistraré en vídeo els meus episodis a TV3

Andreu Sotorra.-

Andreu Martín ja fa temps que es guanya la vida escrivint. I qui sap si tot li ve de la seva llicenciatura de Psicòleg. Té 43 anys. Ara, ha provat el teatre, el guió de cinema i la televisió. Més d'un potser té un llibre signat per ell a la tauleta de nit. Diven-dres que ve, dia 28, els seus episodis de **Crònica negra** es comencen a emetre a TV3. Tot un perdiguier de l'època que habita a la Gran Via camuflat entre més de 426 nú-meros parells i senars de por-talades fosques.

-Vostè viu al súmmum. Llibres, cine, TV, teatre... I a més, ven tant com vol!

-Això diuen. De fet, una cosa porta a l'altra. La llei de mercat dins el complicat món del consum lúdico-cultural.

-¿Resistirà de veure els seus personatges a la TV?

-No només això, sinó que me'ls enregistraré en vídeo i tot.

-¿Per quan sigui iaio?

-No. Per guardar-me'ls al costat dels llibres publicats.

-¿És dels que rellegeix les seves pròpies novel·les, doncs?

-Molt de tant en tant... i no se salven pas totes.

-Crònica negra té tretze episodis. Se'l veu satisfet...

-Sí. Molt. A mi em feia molta por l'adaptació a TV, però en aquest cas el resultat és positiu. Sobretot hi ha un treball importantíssim del Ricard Reguant a la realització. Essencial.

-¿I el seu paper a la sèrie?

-Fer els guió i mirar. De pressa, això sí. Contrarellotge, que és la consigna de TV. N'hi havia set o vuit de rodats i ja acabava d'entregar el nou o deu. Però aquest ritme estimula.

-Crònica negra ja havia sortit publicat. ¿Què n'ha fet? ¿Un nou llibre? ¿Realment ha estat fàcil traspasar al guó?

-No. I ara entenc el que diuen directors i guionistes. Les narracions han estat respectades en el seu fons, però canviades i variades sobre la manera de presentar la trama i el desenllaç. Bastant fidels tot i que lector i espectador són dos punts de vista diferents.

-Fem balanç i anem per parts. Paper d'autor...

-He publicat i n'he viscut fins ara.

-Cinema...

-Després de Barcelona

connection, com a guionista, revisió general. Fer de director de la nova pel·lícula *Sauna*, amb Opal Films, no és el mateix.

-¿Perquè aquí l'autora adaptada, Maria Jaén, perilla potser de ser la víctima de vostè com a director...?

-Al mínim. Precisament perquè entenc el problema. A punt de començar el rodatge, ja tenim dos guió fets i ni a ella ni a mi ens en satisfà cap. Abans de final de mes n'hem de triar un, però a duo.

-¿És la seva primera direcció?

-Sí. I no sense patir. Però compto amb un bon equip i crec que pot sortir-ne una bona pel·lícula. I, a més, començar en poc temps tants camps m'han obert la possibilitat de comprovar allò tan real que diu que com més fas, més t'adones del que et falta saber.

-¿I el teatre...?

-Putiferi ja va ser un treball d'equip. La gent s'hi diverteix i la reposició ara al Condal n'és una bona mostra.

-El seu primer llibre ja volia ser un guió de cine, oi?

-És veritat. En català es diu *Muts i a la gàbia*. Torno als inicis. Sempre torno als orígens. I després de mol-

tes voltes he acabat de cap al cel-luoide.

¿Per allò potser de qui perd els orígens perd la identitat? En el cas d'Andreu Martín, si perdés la identitat no seria un risc. La seva capsa màgica de personatges intrèpids, bons jans, intel·ligents, perspicaços i perdiguers se'n cuidaria perfectament de retrobar-l'hi. Ell, gairebé sempre, per excés de psicologia o per excés de timidesa, fa sovint mutis i a la gàbia. Des de divendres, muts i a la caixa... cada vegada menys tonta amb episodis com els de *Crònica negra* o